

Arrest

nr. 84 652 van 13 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. MICHOLT, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché J. VERSTRAETE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 31 augustus 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 september 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 december 2011.

1.3. Op 8 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjiitische Arabier te zijn afkomstig van Sadr City in Bagdad. In 2003 zou u in de kantine van de Rachad kazerne voor de Amerikanen gewerkt hebben. Een gevangene, Al Haji genaamd, zou u gevraagd hebben een mesje voor hem in het eten te stoppen, maar u zou dit geweigerd hebben. U zou daarna ontslag genomen hebben. In 2005 zou uw neef Abdelnabi Mohammed Moussa, die u deze job aan de hand zou hebben gedaan, zijn overleden. Later zou u vernomen hebben dat Al Haji in 2007 werd vrijgelaten, naar Iran was gegaan en lid zou zijn geworden van Asab Ahl al Haq. U zou van 2004 tot 2011 Duits gestudeerd hebben aan de universiteit van Bagdad. In 2009 zou u een paspoort hebben aangevraagd waarmee u naar Syrië en Saudi-Arabië gereisd bent op bedevaart. In 2010 zou u als toerist naar Maleisië zijn gegaan, na in Iran op bedevaart te zijn geweest. U zou niet deelgenomen hebben aan de examens van 2010. In juli 2011, tijdens een rouwbetuiging in Bagdad, zou u toevallig al Haji opnieuw tegen het lijf zijn gelopen. Hij zou u direct herkend en uitgescholden hebben. Op 18 juli 2011 zou er in het huis van uw ouders in Sadr City een dreigbrief voor u zijn gevonden en diezelfde dag zou ook het huis zijn beschoten. U zou klacht ingediend hebben. Twee à drie weken later zou uw familie u aangeraden hebben het land te verlaten.

U zou op 20 augustus 2011 legaal met uw eigen paspoort en visum voor Turkije met een busmaatschappij, georganiseerd door een reisbureau, van Bagdad naar Turkije zijn gereisd. In Turkije zou de smokkelaar uw paspoort hebben afgenomen. Bedoeling was om het u na uw aankomst in een veilig land en na te zijn betaald terug te bezorgen. Op 25 augustus 2011 zou u per vrachtwagen illegaal zijn doorgereisd om vervolgens op 31 augustus 2011 in België aan te komen. Diezelfde dag nog heeft u hier asiel aangevraagd. Na aankomst zou u het geld betaald hebben maar omdat er tot op heden nog niemand naar Turkije terug is gereisd om de smokkelaar te ontmoeten, beschikt u nog steeds niet over uw paspoort. Sinds uw verblijf in België zou u vernomen hebben dat uw familie in Bagdad het goed stelt. Zij zouden u in september 2011 via DHL documenten hebben opgestuurd, namelijk uw originele identiteitskaart, uw origineel nationaliteitsbewijs, een kopie van de woonstkaart van uw vader, uw studentenkaart van 2008 (origineel gezien), resultaat van examen 2005-2006 (origineel gezien), een kopie van verloop studie opgesteld door rector in 2009, een kopie van uw aanstelling bij de Amerikanen dd. 12/02/2004, een dreigbrief (origineel gezien), een klachtindiening dd. 20/07/2011 (origineel gezien), een kopie van een voedselrantsoenkaart, een kopie van de overlijdensakte van uw neef Abdelnabi Mohammed Moussa en foto's (originelen gezien) van u ten tijde van uw werkzaamheden voor de Amerikanen en uw universitaire studies.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo hebt u uw vrees voor vervolging door Abu al Haji, leider van Asab Ahl al Haq in Sadr City, niet aannemelijk gemaakt en dit omwille van volgende vaststellingen. Vooreerst is het zeer merkwaardig dat u pas in juli 2011 voor het eerst door Abu al Haji zou zijn bedreigd omdat u hem in 2003, toen hij opgesloten zat in een Amerikaanse kazerne, weigerde te helpen (gehoorverslag CGVS, pp. 9, 10 en 12). U beweert immers zelf dat hij in 2007 werd vrijgelaten en iedereen in Sadr City mekaar kent. U stelt dat hij naar Iran zou zijn vertrokken (gehoorverslag CGVS, pp. 12 en 13). Mocht deze persoon er effectief op uit zijn zich op u te wreken dan kan er toch van worden uitgegaan dat hij geen jaren zou wachten alvorens de daad bij het woord te voegen, temeer hij ondertussen de rangen van Asab Ahl al Haq had verhoogd (gehoorverslag CGVS, p. 12). Het is immers niet meer dan logisch dat het voor een persoon als al Haji – gelinkt aan de naar uw zeggen machtige groepering Asab Ahl al Haq - geen al te grote moeite kan zijn geweest om uw woonplaats te achterhalen zodat u beboet kon worden voor uw werkzaamheden bij de Amerikanen en uw gebrek aan medewerking aan zijn vlucht tijdens zijn opsluiting. Uw verklaringen hieromtrent, namelijk dat u op twee verschillende plaatsen leefde en niemand eigenlijk uw echte naam, Waem, kent omdat iedereen u kent onder de naam Ali, bieden geen afdoende verschooning (gehoorverslag CGVS, pp. 12 en 13). Gezien het feit dat u zelf aanhaalt dat in Sadr City iedereen elkaar kent, is het weinig geloofwaardig dat deze machtige groepering die over alle mogelijke middelen en netwerken beschikt, u niet eerder zou hebben kunnen opsporen zo ze hier effectief op uit zou zijn geweest.

Het weinig geloofwaardige karakter van uw asielrelaas wordt verder onderstreept door het feit dat u geen exacte datum kan geven van de plotse confrontatie met al Haji. Zo vermeldt u dat hij in juli 2011 tijdens een rouwbetuiging u ervan heeft beschuldigd een verrader te zijn en dat u vervolgens op 18

juli 2011 een dreigbrief van Asab Ahl al Haq bij uw ouders in Sadr City hebt ontvangen (gehoorverslag CGVS, pp. 10 en 12). Verschillende malen op uiteenlopende wijzen gevraagd om deze ontmoeting, die de aanzet was van uw problemen, in de tijd te situeren, blijft u heel vaag en stelt u dat het al een tijdje geleden is en u het niet kan zeggen omdat u er geen aandacht aan hebt besteed (gehoorverslag CGVS, pp. 10 en 12). Gewezen op het feit dat deze confrontatie met al Haji zich recent heeft afgespeeld, antwoordt u na een periode van stilte "ongeveer tien dagen, moet ik alles precies zeggen?" (gehoorverslag CGVS, p. 12). Uw laconieke houding is zeer opmerkelijk te noemen temeer u zelf aangeeft dat zelfs het Mehdi leger schrik heeft van Asab Ahl al Haq waardoor de dag waarop u door een leider van Asab Ahl al Haq in Sadr City, uw woonplaats, herkend wordt bezwaarlijk een dag is waaraan u geen aandacht zou besteden (gehoorverslag CGVS, p. 12). In dit kader dient nog aangestipt dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, tijdens uw gehoor ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS, met geen woord hebt gerept over deze plotse ontmoeting. U hiermee geconfronteerd, stelde dat u er niet mocht uitspreken (gehoorverslag CGVS, p. 14). Uw uitleg kan niet overtuigen daar uit uw Vragenlijst duidelijk blijkt dat u wel degelijk, weliswaar bondig, een chronologisch overzicht hebt gegeven van uw problemen en de vaststelling dat u deze ontmoeting, die nu net de aanzet was van uw vertrek uit Irak, niet hebt vermeld, kan dan ook niet overtuigen. Daarenboven wenste u geen bijkomende opmerkingen te geven toen u hiervoor de kans werd geboden (Vragenlijst, p. 3).

Verder is het enigszins opmerkelijk te noemen dat u tot op heden de echte naam van Abu al Haji niet kan opgeven. U vergoelijkt dit door te stellen dat hij in Sadr City gekend staat onder de bijnaam Abu al Haji. U hebt geen stappen ondernomen om zijn echte naam te achterhalen (gehoorverslag CGVS, pp. 9 en 11). Uw onwetendheid hieromtrent is zoals gezegd merkwaardig temeer u dan wel weet te zeggen dat hij in 2003 een wapenhandelaar was die in 2007 na zijn vrijlating naar Iran is gegaan om lid en vervolgens leider van Asab Ahl al Haq te worden (gehoorverslag CGVS, pp. 9, 11, 12 en 13). Bijgevolg mag het voor u geen probleem zijn om zijn naam te achterhalen. Zo had u ook via uw aanwezige vrienden/kennissen op die bewuste rouwbetuiging direct kunnen vragen wat zijn echte identiteit is, temeer u hem na de confrontatie had herkend (gehoorverslag CGVS, p. 11). Opvallend is ook dat u gevraagd naar de recente activiteiten van deze persoon, hier geen antwoord op kan geven (gehoorverslag CGVS, p. 11). Gezien deze persoon de kern van uw asielaanvraag uitmaakt, kan er toch van u verwacht worden dat u zich hieromtrent zou hebben geïnformeerd.

De dreigbrief die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag heeft gezien bovenstaande vaststellingen geen meerwaarde daar een dergelijk document enkel waarde heeft ter ondersteuning van een geloofwaardig verhaal, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. Daarenboven is het toch wel merkwaardig dat nergens in deze dreigbrief uw naam vermeld staat (gehoorverslag CGVS, p. 8 + document nummer 12 + vertaling in het groene mapje). In de aangifte bij de politie dd. 20/07/2011 die u neerlegt ter staving van uw asielaanvraag (gehoorverslag CGVS, p. 8), staat er genoteerd dat twee dagen nadat u op 18 juli 2011 een dreigbrief hebt ontvangen en uw huis werd beschoten, er op de buitenmuur van uw huis stond 'geschreven' dat u een verrader en een Amerikaanse spion bent (zie document nummer 13 + vertaling in het groene mapje). Tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS maakt u echter nergens allusie op het feit dat op de dag van de aangifte, 20 juli 2011, ook nog de muur van uw huis is beklad met slogans waarin u geboekstaafd wordt als verrader (gehoorverslag CGVS, pp. 3, 12 en 16). Ook op de vraag wat er exact in de aangifte vermeld staat, beperkt u zich tot de dreigbrief, dd. 18/07/2011 (gehoorverslag CGVS, p. 16). Deze omissie kan niet overtuigen daar, mocht dit gegeven zich effectief hebben voorgedaan, het niet meer dan logisch is dat u deze specifieke bedreiging ook spontaan tijdens uw gehoor op het CGVS zou vermelden. Gezien bovenstaande observaties kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan deze door u neergelegde klacht, temeer uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier (zie blauwe mapje) dan ook nog eens blijkt dat officiële documenten gemakkelijk via corruptie te verkrijgen zijn.

Verder is het opmerkelijk dat u tot op heden uw paspoort niet kan neerleggen terwijl u zelf aangeeft dat u pas na uw aankomst in een 'veilig land' u geld aan de smokkelaar ging betalen en u vervolgens uw paspoort zou terugkrijgen (gehoorverslag CGVS, pp. 5 en 6; Verklaring Reisroute punt 34). Gevraagd waarom u dan nog steeds het paspoort niet hebt, gezien u al geruime tijd in België bent, beweert u dat u niemand kent die naar Turkije is gereisd om daar in het café de smokkelaar te ontmoeten (gehoorverslag CGVS, pp. 5 en 6). De vraag rijst hoe u dan wel het geld aan de smokkelaar hebt kunnen overhandigen, temeer u zelf aangeeft dat het bijhouden van uw paspoort de garantie was opdat u het geld zou betalen (gehoorverslag CGVS, p. 6). Het tot op heden niet voorleggen van uw paspoort doet vermoeden dat u de Belgische autoriteiten uw ware reisweg tracht te verhullen.

De overige door u neergelegde documenten, namelijk uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, attest tewerkstelling Amerikanen dd. 12/02/2004, foto's van uw werkzaamheden met de Amerikanen, uw studentenkaart afgeleverd 2008, puntenlijst examens 2005-2006, verslag rector dd. 2009, foto's van uw studententijd, de woonstkaart van uw vader en de voedselrantsoenkaart van 2010 – 2011 hebben betrekking op uw identiteit, afkomst, werk en studies, gegevens die hier niet ter discussie staan.

Wat betreft de woonkaart van uw vader en de voedselrantsoenkaart van 2010 – 2011 dient nog opgemerkt dat deze documenten op zich geen garantie bieden dat u op dat moment effectief nog in Bagdad aanwezig was (gehoorverslag CGVS, p. 8 + zie documenten nummers 4 en 5 in groene mapje). De overlijdensakte van uw neef Abdelnabi Mohammed Moussa toont diens overlijden in 2005 aan, niets meer niets minder (gehoorverslag CGVS, p. 8 + zie document nummer 8 in groene mapje).

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld. De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB “De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Baghdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de Vreemdelingenwet. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van “open combat”. De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, en het gelijkheidsbeginsel, voert verzoeker onder verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persberichten over Irak/Bagdad aan dat het geweld in Bagdad specifiek van aard is en er herhaaldelijk bomaanslagen zijn waarbij wekelijks tientallen doden vallen. Hij citeert uit de informatie gevoegd aan het verzoekschrift en besluit hieruit dat objectieve informatie aantoont dat er nog steeds sprake is van een aanhoudende conflictsituatie. Waar in de bestreden beslissing het asielbeleid van andere Europese landen wordt aangehaald om het standpunt over het niet meer toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus aan Irakezen te verdedigen, betoogt verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn en dat een vergelijking met het beleid van andere Europese landen irrelevant is.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: 14 recente persartikels over de veiligheidssituatie in Irak, mailverkeer met "Iraq Body Count" en twee bladzijden uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 10 mei 2006.

Per aangetekend schrijven van 29 mei 2012 laat verzoeker bijkomend volgende stukken geworden die hij als volgt omschrijft: bewijs van DHL; bewijs van de Iraakse nationaliteit van verzoeker in origineel met vertaling; Iraakse identiteitskaart van verzoeker in origineel met vertaling; een klacht ingediend door de vader van verzoeker bij het politiekantoor van 'Al Resafa' n.a.v. de moord door terroristen van zijn zoon S.A.M. (de broer van verzoeker) in origineel met vertaling; de originele overlijdensakte van zijn broer gedagtekend 27 januari 2012; arrestatiebevel gedagtekend 29 januari 2012 uitgevaardigd ten aanzien van verzoeker in kopie met vertaling; en een attest van het ziekenhuis gedagtekend 28 januari 2012 in origineel met vertaling.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij zijn vrees voor vervolging door Abu al H., leider van Asab Ahl al Haq in Sadr City, niet aannemelijk maakt, zoals omstandig wordt toegelicht, (ii) het weinig geloofwaardig karakter van zijn asielrelaas verder onderstreept wordt door het feit dat hij geen exacte datum kan geven van de plotse confrontatie met Abu al H., (iii) hij tot op heden de echte naam van Abu al H. niet kan opgeven, (iv) de dreigbrief die hij ter staving voorlegt geen meerwaarde heeft daar een dergelijk document enkel waarde heeft ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, (v) het opmerkelijk is dat hij tot op heden zijn paspoort niet kan voorleggen, (vi) de overige documenten betrekking hebben op zijn identiteit, afkomst, werk en studies, gegevens die hier niet ter discussie staan, de woonstkaart van zijn vader en de voedselrantsoenkaart geen garantie bieden dat hij op dat moment nog in Bagdad was en de overlijdensakte van zijn neef diens overlijden in 2005 aantoont, niets meer en niets minder, en (vii) na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen is dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en actueel er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet is.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

2.6. Blijkens verzoekers verklaringen zou hij in 2003 voor de Amerikanen in de kantine van de kazerne 'Rachid' hebben gewerkt en zou een gevangene Abu al H. hem gevraagd hebben een mesje voor hem in het eten te stoppen maar zou hij dit geweigerd hebben. Later zou hij vernomen hebben dat Abu al H. in 2007 vrijgelaten werd en naar Iran was gegaan en lid was geworden van 'Asab al Haq'. In juli 2011, tijdens een rouwbetuing in Bagdad zou hij toevallig Abu al H. tegen het lijf gelopen zijn die hem onmiddellijk herkende en uitgescholden zou hebben. Op 18 juli 2011 zou er in het huis van zijn ouders in Sadr City een dreigbrief gevonden zijn en zou diezelfde dag ook het huis beschoten zijn. Verzoeker zou klacht hebben ingediend en twee à drie weken later zou zijn familie hem aangeraden hebben het land te verlaten. In het verzoekschrift voegt verzoeker eraan toe dat op 27 januari 2012 zijn broer S. beschoten werd door onbekenden en dat hij overleed aan zijn verwondingen. Hij werd voorafgaandelijk aan de beschieting door K.M of in opdracht van K.M. bedreigd. Als bewijs van de voorgevallen feiten met betrekking tot zijn broer dient verzoeker nieuwe stukken in per aangetekend schrijven.

2.7. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.8.1. De Raad merkt vooreerst op dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816; RvS 12 januari 2005, nr. 139.148). Daarnaast wordt erop gewezen dat de vlucht uit het land van herkomst dermate fundamenteel en ingrijpend is, dat van de asielzoeker dan ook kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van de belangrijkste elementen van zijn vrees.

Daargelaten de exacte datum waarop verzoeker Abu al H. opnieuw zou hebben ontmoet op de rouwbetuing in Bagdad, is het op zijn minst merkwaardig dat hij van deze ontmoeting geen melding heeft gemaakt tijdens zijn verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken niettegenstaande dit een essentieel element is dat in wezen de aanleiding is geweest van de problemen met Abu al H. en zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Verzoekers verweer dat hij bij het begin van het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn ongenoegen heeft geuit over het korte interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn verklaring dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken de instructie kreeg het belangrijkste te vertellen en hij door de tolk voortdurend werd onderbroken en de wijze waarop het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken is verlopen niet kan worden afgeleid uit de vragenlijst, kan niet overtuigen. Immers, de ontmoeting met Abu al H. is het moment bij uitstek waarop verzoekers problemen met deze persoon begonnen, zodat redelijkerwijs mag aangenomen worden dat hij deze ontmoeting meteen zou hebben vermeld als begin van zijn problemen.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat aan de betrokkenen voorafgaand aan de verklaring de instructie wordt gegeven dat de voornaamste elementen of feiten moeten worden vermeld (vragenlijst p. 1), na zijn verklaring de mogelijkheid werd gegeven om “bijkomende opmerkingen” te formuleren en de vraag werd gesteld of hij nog iets wilde toevoegen, het verslag op het einde van de verklaring werd voorgelezen en door verzoeker werd ondertekend, en bij aanvang van het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op de vraag wat hij niet allemaal uitgebreid heeft kunnen vertellen antwoord *“over mijn werk, mijn bedreiging en omstandigheden”* (gehoor CGVS, p. 2) maar met geen woord rept over het feit dat hij zijn ontmoeting met Abu al H. niet heeft gemeld.

Hoe dan ook, het ongeloofwaardige en gefabriceerde karakter van zijn relaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten blijkt uit de vaststelling dat verzoeker de naam niet eens kent van Abu al H. en hij over deze persoon ongerijmde verklaringen aflegt. Verzoekers verklaring in zijn verzoekschrift dat iedereen weet over wie men het heeft wanneer men over ‘Abu al H.’ spreekt, personen in zijn cultuur aangesproken worden als ‘abu’, hetgeen vader / oudere persoon betekent, en hij nooit heeft stilgestaan bij het feit dat de echte naam van Abu al H. van belang is in zijn asielrelaas, is niet ernstig. Immers, naar verzoekers zeggen, werd hij in die mate belaagd door deze persoon dat hij klacht indiende bij de politie zodat mag aangenomen worden dat hij wel degelijk de naam van zijn belager zou hebben achterhaald en opgegeven indien het hele relaas op enige waarheid berust en indien hij de moeite nam om klacht neer te leggen op het moment dat hij werd bedreigd. Verzoekers gebrek aan kennis van de naam van zijn belager klemt des te meer nu hij beweert dat hij wapenhandelaar was en leider werd van de ‘Asab al Haq’ (gehoor, p. 9-10), zodat het niet moeilijk moet geweest zijn de naam van de belager te achterhalen alvorens klacht neer te leggen. Meer nog, de dreigbrief die aan verzoeker zou gericht geweest zijn werd ondertekend door ‘Asab al Haq’ terwijl de aangifte van de politie vermeldt dat de bedreigingen afkomstig zijn van een onbekende groepering. Vermits verzoeker de dreigbrief vermeldde kan ook aangenomen worden dat hij de dreigbrief aan de politie toonde zodat de politie dan ook meteen moet hebben gezien dat het niet ging om een onbekende groepering, maar juist wel een gekende groep die deel uitmaakt van de overheid, zoals verzoekers stelt tijdens het gehoor (gehoor, p. 9-10). Indien het relaas van verzoeker op enige waarheid zou berusten kan redelijkerwijs worden aangenomen dat hij zonder enig probleem de naam van zijn belager zou gekend hebben op het moment dat hij een klacht indiende en de belangrijke beslissing nam het land te ontvluchten. Dat verzoeker plots de naam wel kent van zijn belager, met name K.M. en zijn vader plots klacht indient tegen deze persoon wijzigt niets aan het voorgaande en kan de vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen.

Tot slot wijst de Raad er nog op dat verzoeker met geen woord gerept heeft over de beschieting van de woning en het feit dat op de muur werd geschreven dat hij een verrader en een Amerikaanse spion is, feiten die vermeld worden in de aanklacht van de politie, waarvan verzoeker een kopie heeft ingediend tijdens de procedure bij het Commissariaat-generaal. Zijn bewering dat tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dikwijls werd gezegd *‘ok, we gaan daar later op terugkomen’* mist feitelijke grondslag vermits dit niet blijkt uit het gehoorverslag. Bovendien werd op het einde van het gehoor aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen, wat hij negatief beantwoordde (gehoor, p. 18).

2.8.2. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas kan geen enkel objectieve bewijswaarde worden toegekend aan de neergelegde klacht en de dreigbrief. Immers, aan voorgelegde documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

2.8.3. In de mate verzoeker thans voorhoudt dat zijn broer door dezelfde persoon werd vermoord en hij een aantal documenten ter staving heeft ingediend, wijst de Raad er in eerste instantie op dat aan verzoekers relaas geen geloof wordt gehecht en hij dan ook niet aannemelijk maakt dat zijn broer omwille van hem en zijn werkzaamheden voor de Amerikanen in 2003-2004 zou zijn vermoord.

Voorts dient te worden opgemerkt dat waar verzoeker in zijn aangetekend schrijven stelt dat hij met stuk 20 en 21, met name een bewijs van de Iraakse nationaliteit van verzoeker in origineel met vertaling en een Iraakse identiteitskaart van verzoeker in origineel met vertaling, zijn identiteit wenst te bewijzen, deze twee “originele” documenten niet aan verzoeker toebehoren maar aan zijn broer S. die op 27 januari 2012 zou vermoord zijn bij een terroristische aanslag. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat het arrestatiebevel niet is uitgevaardigd ten aanzien van verzoeker maar ten aanzien van K.M en dat

verzoekers vader volgens dit stuk, gedagtekend 29 januari 201, de klager zou zijn. De vaststelling dat verzoeker blijkbaar niet precies weet en verkeert aangeeft welke stukken hij aangetekend aan de Raad laat worden om zijn asielrelaas te onderbouwen ondermijnt verder de ernst en de geloofwaardigheid van zijn relaas. Bovendien kan worden aangenomen dat indien ook dit onderdeel van zijn relaas op enige waarheid zou berusten hij onmiddellijk het Commissariaat-generaal daarvan op de hoogte zou hebben gebracht vermits het overlijden van zijn broer dateert van januari 2012 en de bestreden beslissing pas genomen werd in maart 2012. Hoe dan ook, de Raad herhaalt dat documenten evenwel niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Dit klemmt des te meer nu uit het antwoorddocument (IRQ20122012-010w), toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat nagenoeg alle Iraakse documenten worden vervalst. Aan de per aangetekend schrijven opgestuurde documenten wordt derhalve geen objectieve bewijswaarde toegekend van de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.8.4. Wat het paspoort betreft kan slechts worden vastgesteld dat dit document niet wordt voorgelegd.

2.9. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.10.1. Verzoeker is afkomstig uit Irak, Bagdad zodat in casu dient te worden nagegaan of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier ("Subject Related Briefing (SRB) "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. BAGDAD" van 5 januari 2012) en de ter terechtzitting neergelegde updates (Chronologie Irak 2012/4 en 2012/5) is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.10.2. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

2.10.3. Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (*F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport "*Strategy for the Iraq Situation van januari 2007*" en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor

diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91).

2.10.4. In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 28), kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

2.10.5. In de mate verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de SRB en, onder verwijzing naar en het citeren van krantenartikels en een email van Iraq Body Count, stelt dat de situatie in Bagdad niet op positieve wijze veranderd is en het erop lijkt dat de situatie in Bagdad op heden onstabiel is dan enkele maanden geleden, wijst de Raad erop dat ook de laatste SRB een onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 15 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: *"Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang te bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)".*

De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2011. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad ziet overigens niet in waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

2.10.6. In de mate verzoeker aanvoert dat verweerster de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn, wijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

"28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een

bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.
(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;
– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

2.11. In de mate verzoeker voorhoudt dat het in de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel geschonden is, omdat de verandering in het beleid aanleiding geeft tot willekeur omdat er geen termijn wordt opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden en dit tot gevolg heeft dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad zijn ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen en geen rekening wordt gehouden met de aankomstdatum van de kandidaat-vluchtelingen, gaat hij voorbij aan artikel 48/5, §3, tweede alinea van de vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gestipuleerd dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Derhalve kan er bezwaarlijk sprake zijn van willekeur of een schending van het gelijkheidsbeginsel aangezien in iedere individuele asielaanvraag de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking moet worden genomen.

2.12. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b). Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar het eerste middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS